

Suar benzina

Un relat de: [Nurai](#)

Eren exactament dos quarts de sis i un minut. Havia anat a buscar a la meva filla a la porta de la sortida de l'institut. Les dues érem dins del cotxe. Davant nostre hi havia la guàrdia urbana. Es van deturar –tot impedit-nos que continuéssim la marxa- per amonestar a un altre cotxe que estava estacionat en el carril per a bicis, a la nostra dreta, a quinze metres de la sortida de l'institut.

Aquella tarda específica d'un dia boirós va sonar el clàxon del cotxe que hi havia darrere nostre. Així, un cop va marxar l'automòbil mal aparcat del carril bici, el cotxe de la policia local va seguir obstruint-nos el pas perquè es dirigí a advertir a la senyora que tocava el clàxon sense parar.

Llavors eren exactament tres quarts de sis i un minut quan la meva filla va posar la ràdio per escoltar la música que li complaïa. Davant d'aquesta decisió unilateral i musical vaig parar el motor mentre esperàvem que la guàrdia urbana resolgués el conflicte sonor que teníem darrere nostre però que ens bloquejava la marxa per davant.

Havíem abandonat, sense moure'ns, la tarda específica del dia boirós per guanyar una entrada de nit precisa en un cel encara mancat d'estrelles quan per fi la senyora del darrere va deixar de tocar el clàxon i els policies es dirigiren al seu cotxe, el que ens tallava el pas.

En aquest determinat moment eren exactament les sis i un minut quan la millor amiga de la meva filla va obrir la porta per donar-li un encàrrec a la seva millor amiga que és la meva filla. La imprecisió momentània d'aquelles dues adolescents les va dur a estar més de deu minuts comentant els deures escolars que tenien així com altres afers crec que extraescolars.

Eren exactament un quart de set i un minut que la senyora del cotxe del darrere va insistir a tocar el clàxon després d'esperar la resolució de dues adolescents que eren molt i molt bones amigues però aquesta informació no era significativament important ni per a la senyora ni per al clàxon de la senyora del cotxe del darrere i, per tant, va seguir prement-lo amb totes les forces, com si estigués ben bé fora de polleguera.

Llavors a dos quarts de set i un minut la guàrdia urbana, que ja havia marxat, va tornar i, misteriosament, es van posar davant nostre tot barrant-nos el pas.

De mentre, eren exactament tres quarts de set i un minut, dos amics –crec que els millors amics- de la meva filla van entrar i van seure al seient del darrere perquè van sentir la música que havia seleccionat a tres quarts de sis i un minut exactament. La meva filla i els seus dos amics –els millors amics de moment de la meva filla- es van posar a cantar tan i tan fort que van despertar les herbes que feia més de trenta anys que havien quedat absolutament aixafades, atrapades i reprimides a sota de l'asfalt.

Així aquella música va alliberar les herbes indignades per tants i tants anys d'ostracisme que van embolcallar el nostre cotxe i quedà completament segrestat per un comando d'herbes altes quan eren exactament les set i un minut. Fou llavors que els policies van treure les magalles que duïen al maleter del seu cotxe i ens rebentaren totes les rodes.